

## บทที่ 1

### บทนำ

#### ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพเศรษฐกิจสังคมปัจจุบันมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมาย ไม่ว่าจะเป็น ประเพณีวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของคนในสังคม ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้น ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของบุคคล เมื่อเกิดปัญหขึ้นคนจึงพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ตนเองได้พ้นจากปัญหาเหล่านั้นไม่ว่าจะเป็น การสู้กับปัญหาเพื่อให้ปัญหาคเล็ดหายไป การยอมรับกับปัญหาที่เกิดขึ้นและพร้อมที่จะยอมปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อกังขา หรือการหลีกเลี่ยงปัญหาเพื่อให้ตนเองได้พ้นจากปัญหาเหล่านั้น โดยไม่ได้คำนึงถึงว่าปัญหาเหล่านั้นจะส่งผลกระทบต่อใครก็ตาม ซึ่งปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นข้างต้นเกิดจากการกระทำของบุคคล และถ้าการกระทำนั้นขัดต่อกฎหมายบ้านเมืองก็จำต้องถูกพิจารณาตัดสินจากผลของการกระทำ และนำบุคคลที่มีการกระทำขัดต่อกฎหมายเหล่านั้นไปควบคุม ในสถานกักขังเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยมุ่งหวังว่าสถานกักขังจะสามารถช่วยแก้ไขอบรมให้ผู้ต้องขังกลับเข้าสู่สังคมโดยไม่กระทำความผิดขึ้นอีก ซึ่งใช้ระยะเวลาขึ้นอยู่กับความรุนแรงของความผิดจากการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย

ผู้ต้องขังที่ถูกกักขังอยู่ในเรือนจำเป็นเวลานาน เมื่อได้รับการปล่อยตัวแล้วมักจะประสบปัญหาหลายประการ เช่น ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ปัญหาการประกอบอาชีพ เนื่องจากนายจ้างเกิดการรังเกียจประวัติ ไม่กล้ารับ ทำให้ประสบปัญหาการว่างงานหรือการไม่มีงานทำ แม้แต่หน่วยงานราชการเองยังกีดกันมิให้ผู้ที่เคยต้องโทษสมัครเข้ารับราชการ เนื่องจากมีข้อจำกัดทางกฎหมายเรื่องระเบียบข้าราชการพลเรือนห้ามบุคคลเคยต้องโทษเข้ารับราชการ ปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย เมื่อพ้นโทษออกมาไม่สามารถติดต่อกับครอบครัวได้หรือติดต่อได้แต่ครอบครัวจะไม่ยินดีต้อนรับทำให้ไม่มีที่พักพิง ปัญหาด้านการยอมรับจากสังคมภายนอก เป็นต้น ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ ส่งผลทำให้ผู้พ้นโทษได้รับความยากลำบากในการดำรงชีวิตอย่างปกติ และการแสวงหาทางออกให้กับชีวิตตนเองจนต้องหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก หากได้รับการช่วยเหลืออย่างเหมาะสมแล้ว (อัศรพรพรณ ขวัญชื่น, 2544, หน้า 2)

จะเห็นได้ว่า ผลจากการเปลี่ยนแปลงในสภาพตนเองของผู้ต้องขัง และทัศนคติของสังคมที่มีต่อผู้ต้องขังเป็นไปในทางลบ จึงทำให้ผู้ต้องขังเกิดความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนชั่วเป็นคนเลว และขาดความเคารพนับถือตนเอง ท้อถอย หดก้ำกึ่งใจ ซึ่งเป็นผลทำให้คุณค่าแห่งตนลดลงเพราะคิดว่าตนเองไร้ค่า ดังนั้นโอกาสที่ผู้ต้องขังที่พ้นโทษจะมีกระทำผิดซ้ำจึงเกิดขึ้นได้

เพราะไม่เห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่ง วอลส์ (Walz, 1993, p. 47 อ้างถึงใน อัครพรพรณ ขวัญชื่น, 2544, หน้า 3) ได้กล่าวว่า บุคคลที่มีคุณค่าแห่งตนต่ำ มักจะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทำร้ายตนเอง ใช้ยาเสพติดหรือใช้สารเสพติด ก่ออาชญากรรม และโจรกรรม

คุณค่าแห่งตนมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตเพื่อไปสู่เป้าหมาย ด้วยความสุข และความสำเร็จ บุคคลที่มีคุณค่าแห่งตนสูง จะสามารถเผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้โดยไม่ย่อท้อ สามารถยอมรับสถานการณ์ที่ทำให้ตนเองรู้สึกผิดหวัง ท้อแท้ใจและสร้างความหวังใหม่ในชีวิต ส่วนบุคคลที่คุณค่าแห่งตนต่ำ จะไม่ค่อยมีความเชื่อมั่นในตนเอง จะมองว่าตนเองเป็นคนไม่ดี รู้สึกตนเองไร้ค่า ไม่มีความสามารถ มีข้อบกพร่อง ทำอะไรก็ล้มเหลว วิตกกังวลสูง เครียด รู้สึกไม่เป็นสุข ไม่มีความพยายามในการทำงานที่ยากลำบาก เมื่อพบอุปสรรคก็ละทิ้ง หลีกเลียงการแก้ปัญหา ไม่มีความยืดหยุ่น ยึดติดอยู่กับสิ่งที่รู้จักหรือเคยชินเพื่อความรู้สึกปลอดภัย หลีกเลียงการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น บุคคลที่คุณค่าแห่งตนต่ำจึงมีความอายสูง ไม่กล้าปฏิเสธในสิ่งที่ตนเองไม่ต้องการ กลัวการตัดสินของคนอื่นที่มีต่อตนเอง รู้สึกว่าตนเองด้อย กลัวการเข้าสังคม มักนำความคิดของบุคคลอื่นมาใส่ใจ คิดว่ากลุ่มเพื่อนไม่ยอมรับ ไม่ให้ความสนใจและรู้สึกเสียใจบ่อย (Coopersmith, 1981; Hamachek, 1985; Rosenberg, 1965 อ้างถึงใน สิตา เพียรพิจิตร, 2542, หน้า 33)

การที่ต้องประสบกับประสบการณ์ที่เลวร้าย ทำให้ขาดความไว้วางใจผู้อื่น และสังคมรอบข้างมีความคับข้องใจสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำทารุณต่อผู้อื่นในลักษณะที่ตนเองได้รับความรู้สึกว่าเป็นเหยื่อ มองว่าตนเองไม่ดี ไม่มีความสามารถ มีข้อบกพร่อง ทำอะไรก็ล้มเหลว มีความกังวลสูง ไม่แน่ใจในตนเอง และสมรรถภาพของตน ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีคุณค่าแห่งตนต่ำ (สุภาเพ็ญ ศุขพลายุทธ์, 2541, หน้า 3) นอกจากนี้ในทางจิตวิทยา ยังพบว่าคุณค่าแห่งตน เป็นภูมิคุ้มกันที่สำคัญในการป้องกันการเกิดหรือประเภทความรุนแรงของปัญหาทางจิตใจที่เกิดขึ้นได้ ความทุกข์ในทีบุคคลได้รับนั้น บ่อยครั้งมาจากความภูมิใจในตนเองน้อยเกินไป การประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการดำเนินชีวิตนั้นย่อมขึ้นอยู่กับคุณค่าแห่งตน (นริสา จิตสมนึก, 2540, หน้า 3) ซึ่งคูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1984, p. 5) กล่าวว่า คุณค่าแห่งตนเป็นการที่บุคคลพิจารณาประเมินตนเองแล้วแสดง ออกในแง่การยอมรับหรือการไม่ยอมรับตนเอง มีความต้องการได้รับความเชื่อถือ การยอมรับจากผู้อื่น เพื่อให้เกิดความภูมิใจและนับถือในตนเอง คุณค่าแห่งตนเปรียบเสมือนการเพิ่มพลังให้บุคคลฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ของชีวิต (Branden, 1996, pp. 6-9; Coopersmith, 1984, p. 13)

ทฤษฎีการให้คำปรึกษาอัตถิภาวนิยม เป็นทฤษฎีที่มีแนวคิดที่ว่า มนุษย์แต่ละคนมีความแตกต่างกันนอกจากแตกต่างทางชีวภาพแล้ว ประสบการณ์ของชีวิตที่ต่างกันก็ทำให้มนุษย์แตกต่างกันด้วย แต่ละคนมีชีวิตที่ไม่ซ้ำแบบกัน และสามารถเป็นผู้กำหนดโชคชะตา ทุกข์ สุข ความสำเร็จ ความล้มเหลวของตนเอง พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพเป็นเพียงส่วนประกอบหรือเป็นตัววางขอบเขตความน่าจะเป็นน่าจะมีเท่านั้น นอกจากนั้นแล้วมนุษย์มีเสรีภาพที่จะเลือกอยู่ได้หรืออยู่เหนืออิทธิพลของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเสรีภาพความรับผิดชอบเป็นของคู่กัน มนุษย์จึงต้องมีความรับผิดชอบต่อความมีตัวตน ต่อมนธรรมของตนและต่อสังคม ในภาวะปกติมนุษย์จะมีความรับผิดชอบต่อสูงสุดและรู้จักเลือกได้ดีที่สุด บุคคลที่มีวุฒิภาวะสูงสุด คือบุคคลที่อยู่กับปัจจุบัน จัดการกับชีวิตในปัจจุบันได้อย่างเหมาะสม

เป้าหมายสำคัญของการให้บริการปรึกษาทฤษฎีอัตถิภาวนิยม คือ การเพิ่มขยายความตระหนักรู้ตนเอง ยอมรับในเสรีภาพและความรับผิดชอบต่อชีวิตตนเอง เข้าใจถึงภาวะที่แท้จริงเป็นการช่วยบุคคลอย่างมีอยู่เป็นอยู่อย่างแท้จริงอันประกอบด้วยลักษณะสำคัญ

### 3 ประการคือ

1. การอยู่อย่างตระหนักรู้ตนเองอย่างเต็มที่ในปัจจุบัน
2. การเลือกที่จะมีชีวิตอย่างไรในปัจจุบัน
3. การรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนเลือกเอง

ผู้ให้บริการปรึกษาสามารถช่วยให้ผู้รับบริการเห็นโลกของตน ค้นพบความมีคุณค่า ความหมายในชีวิตของตนเอง ซึ่งจะมีหน้าที่สำคัญดังนี้

1. ช่วยให้ผู้รับบริการค้นหาความหมายในการมีอยู่เป็นอยู่ของตนเองอย่างแท้จริง
2. ช่วยให้ผู้รับบริการกล้าเผชิญกับปัญหา ไม่หลีกเลี่ยงการตัดสินใจ และสามารถเลือกตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม
3. ช่วยให้ผู้รับบริการสามารถปรับตัว และสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อาภา จันทรสกุล, 2535, หน้า 70)

จากการศึกษาวิจัยพบว่า ได้มีการช่วยเหลือของกลุ่มผู้ต้องขังที่กำลังจะได้รับการพ้นโทษในหลายเรื่อง เช่น การสร้างอาชีพ การให้การศึกษา การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมซึ่งส่วนใหญ่เป็นการช่วยเหลือที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพภายนอก ผู้วิจัยจึงสร้างโปรแกรมเพื่อมาพัฒนาสภาพจิตใจ โดยตระหนักถึงความจำเป็นในการเสริมสร้างคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง เพื่อแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมของผู้ต้องขังให้เป็นคนที่มีคุณค่าในตนเองเพิ่มมากขึ้น และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมทั่วไปเมื่อได้รับการพ้นโทษแล้ว โดยนำทฤษฎีการให้คำปรึกษาอัตถิภาวนิยมมาเป็น

เครื่องมือสำคัญในการสร้างคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขังซึ่งกำลังจะได้รับการพ้นโทษ ให้กลับสู่สังคม ปกติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยมต่อคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยมต่อคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง

### สมมติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับช่วงเวลาของการทดลอง
2. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง
3. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลอง
4. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง
5. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง
6. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน

### ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. การได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ทฤษฎีอัตถิภาวนิยมจะช่วยให้ผู้ต้องขังมีคุณค่าแห่งตนในการดำรงชีวิต สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข นอกจากนั้นแล้วยังเป็นแนวทางการพัฒนา และจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขังของเรือนจำ

### ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ต้องขัง เพศชาย เป็นนักโทษเด็ดขาด

ต้องโทษครั้งแรก เป็นผู้ต้องขังชั้นกลางถึงชั้นดีเยี่ยม และเหลือเวลาต้องโทษ 3-6 เดือน ที่เรือนจำอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ต้องขัง เพศชาย เป็นนักโทษเด็ดขาด ต้องโทษครั้งแรก เป็นผู้ต้องขังชั้นกลางถึงชั้นดีเยี่ยม และเหลือเวลาต้องโทษ 3-6 เดือนที่เรือนจำอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ซึ่งได้มาโดยการทำแบบสำรวจคุณค่าแห่งตนของคูเปอร์สมิท ฉบับผู้ใหญ่และมีคะแนนคุณค่าแห่งตนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย และสุ่มอย่างง่ายจากกลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 12 คน และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 6 คน และกลุ่มควบคุม 6 คน

## ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

### 1. ตัวแปรต้น

#### 1.1 วิธีการ จำแนกเป็น 2 วิธี คือ

##### 1.1.1 การปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม

##### 1.1.2 การดำเนินการของเรือนจำตามปกติ

#### 1.2 ระยะเวลาการทดลอง จำแนกเป็น 3 ระยะ คือ

##### 1.2.1 ก่อนการทดลอง

##### 1.2.2 หลังการทดลอง

##### 1.2.3 ติดตามผลการทดลอง

### 2. ตัวแปรตาม คือ คุณค่าแห่งตน

## นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษากลุ่ม (Group Counseling) หมายถึง กระบวนการให้บริการปรึกษาแก่ผู้รับบริการที่มีจำนวนคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะพัฒนา ป้องกัน และรักษา ให้ผู้รับบริการอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข โดยให้สมาชิกกลุ่มได้ร่วมแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และสำรวจตนเอง กล้าที่จะเผชิญปัญหาและใช้ความคิดในการแก้ปัญหา โดยมีผู้ให้คำปรึกษาพร้อมที่จะยอมรับ เข้าใจ และจริงใจรวมอยู่ด้วย ขั้นตอนในการให้คำปรึกษากลุ่มไว้ 4 ขั้นตอน คือ

1.1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ในการให้คำปรึกษา และสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้เกิดขึ้นในกลุ่มระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการ ตลอดจนข้อตกลงที่เกิดขึ้นในการให้คำปรึกษากลุ่ม

1.2 ขั้นสำรวจปัญหา สมาชิกกลุ่มมีความไว้วางใจต่อกัน และกล้าเปิดเผยเรื่องราวของตนให้สมาชิกในกลุ่มได้รับทราบ ผู้ให้คำปรึกษาจะให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตนเองในเรื่องราวที่จะเป็นประโยชน์ต่อสมาชิกภายในกลุ่ม ตลอดจนความคิดเห็นของสมาชิกโดยไม่มีการตัดสินความคิดเห็นของเพื่อนสมาชิกภายในกลุ่ม

1.3 ขั้นวิเคราะห์ปัญหาและดำเนินการแก้ไข สมาชิกในกลุ่มมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เต็มใจเปิดเผยเรื่องราวของตนเอง อภิปรายปัญหาความเป็นจริง ร่วมกันแก้ไขปัญหากัน และกัน นอกจากนี้สมาชิกทุกคนยังได้สำรวจตนเอง เข้าใจปัญหา และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

1.4 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา สมาชิกในกลุ่มเข้าใจปัญหาอย่างชัดเจน รู้จักวิธีแก้ปัญหานำความคิดและประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่มนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

2. การปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม หรือ ภาวนิยม (The Existential Group Counseling) หมายถึง วิธีการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือผู้รับบริการโดยให้เสรีภาพ ความรับผิดชอบของผู้รับบริการ ในการค้นหาความหมายของชีวิต และการตระหนักรู้ตนเอง สามารถยอมรับในเสรีภาพและความรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองในสภาพปัจจุบัน ตลอดจนการวางแผนจัดการ และเลือกดำเนินชีวิตของตนเองอย่างอิสระและมีคุณค่า มีเป้าหมายในการดำเนินชีวิตและอยู่ร่วมกับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ขั้นเริ่มต้นในการให้คำปรึกษา เป็นขั้นของการสร้างสัมพันธภาพที่เต็มไปด้วยความเคารพในสิทธิ เน้นการสร้างสัมพันธภาพและการแสดงออกที่เป็นตัวตนอย่างแท้จริงระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับบริการ

2.2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา การดำเนินการให้คำปรึกษาจะเน้นที่การรับรู้ในปัจจุบัน โดยมีขั้นตอนทั่วไปในการให้คำปรึกษาดังนี้

2.2.1 ทำความเข้าใจกับประสบการณ์ของผู้รับคำปรึกษา

2.2.2 ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้และตระหนักถึงความมีอยู่จริงของตน

2.2.3 ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาค้นหาความหมาย ในการแสวงหาเป้าหมายในชีวิต

2.2.4 ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับรู้ถึงเสรีภาพของตนเองอย่างเต็มที่

2.2.5 ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถตัดสินใจเลือกสิ่งที่มีคุณค่าต่อตนเอง

2.2.6 ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนเองเลือกและต่อการกระทำของตนเอง

2.2.7 ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีความเชื่อมั่นในการตัดสินใจและมุ่งมั่นที่จะนำตนเองสู่จุดหมายที่ตนเลือก

ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาผู้ให้คำปรึกษาสามารถปรับเปลี่ยนได้เพื่อช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา

2.3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาได้ทบทวนสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษา เพื่อดูว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาหรือไม่ และผู้ให้คำปรึกษาอาจให้ข้อมูลย้อนกลับเพิ่มเติมภายใต้แนวคิดและทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบอัตถิภาวนิยม เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประโยชน์จากกระบวนการให้คำปรึกษามากที่สุด

3. การดำเนินการของเรือนจำตามปกติ หมายถึง การให้ผู้ต้องขังที่เป็นกลุ่มควบคุมได้ดำรงชีวิตหรือมีกิจกรรมตามตารางปฏิบัติกิจกรรมประจำวันของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี

4. คุณค่าแห่งตน (Self-Esteem) หมายถึง ความสามารถ การประสบความสำเร็จ การยอมรับนับถือตนเอง ความภาคภูมิใจและความพึงพอใจในตนเอง การพึ่งตนเอง การคิดว่าตนเองมีค่าในสังคม ตลอดจนการได้รับการยอมรับจากครอบครัวและสังคม ซึ่งคุณค่าแห่งตนนี้วัดได้โดยใช้แบบสำรวจคุณค่าแห่งตน ฉบับผู้ใหญ่ของคูเปอร์สมิท ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

4.1 คุณค่าแห่งตนโดยภาพรวม หมายถึง การสำรวจตนเองที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและการแสดงออก ความคิดของตนเองที่เกี่ยวข้องกับเรื่องโดยทั่วไป

4.2 คุณค่าแห่งตนทางด้านครอบครัว หมายถึง การสำรวจประสบการณ์ในอดีตของตนเองที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในครอบครัวของตนเอง

4.3 คุณค่าแห่งตนทางด้านสังคม หมายถึง การสำรวจประสบการณ์ในอดีตของตนเองที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับคนในสังคม

5. ผู้ต้องขัง (The Prisoners) หมายถึง ผู้ที่กระทำผิดตามกฎหมายและศาลพิพากษาให้จำคุกที่เรือนจำอำเภอธัญบุรี เพศชาย ต้องโทษครั้งแรก ขณะอยู่ในเรือนจำเป็นผู้ต้องขังชั้นกลางถึงชั้นดีเยี่ยม และเหลือเวลาต้องโทษ 3-6 เดือนที่เรือนจำอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี